

BADEN-POWELL
1857-1957

B-P ORD

Ingen opgave er for stor – når der hersker god vilje og godt samarbejde til at løse den.

★

Paragraf 11: A scout is not a fool (en spejder er ikke et fjols)

★

There is a world of difference between the commands „come on“ and „go on“

★

Erfarne spejdere er ofte tavse folk, fordi de er vant til at koncentrere sig om den foreliggende opgave.

★

På små dampere ser man ofte et opslag „*Tal ikke* med rorgænger“. Det samme gælder den spejder, der er vejviser.

★

Leg af fuld kraft og arbejd energisk.

★

Kim blev kaldt „Alverdens lille ven“, og det er et navn, som enhver spejder må gøre sit bedste for at fortjene.

★

Man må træne. Det er nøjagtig det samme med at tage en dukkert i koldt vand. En dreng, der er vant til det, tænker slet ikke over det, han har gjort det gang på gang og synes ikke, det er noget at snakke om. Men en, der aldrig har prøvet det før, er bange for det. Det er akkurat det samme med en dreng, som er vant til straks at adlyde en ordre, uanset om der er risiko derved eller ej.

★

Vi er som sten i en mur, der – selv om de ikke ser ud af ret meget i den store mur – dog hver for sig fylder sin plads.

Men hvis en mursten smuldrer eller glider ud fra sin plads, får de andre sten mere at bære, – der opstår revner, og muren vakler.

★

En spejder er aktiv i at gøre godt, ikke passiv i at være god.

★

Ser du stjernen på himlen? Mærk dig den! Tag den til ledestjerne – med andre ord: sæt dig høje mål.

★

Vær hjælpsom mod andre, og du vil få al den glæde, du bare kan ønske dig.

★

En ting, der ofte forsømmes, men som en virkelig spejder aldrig glemmer, er at takke for hver eneste venlighed, han møder. En gave tilhører dig ikke, før du har takket for den. Lejren er ikke afsluttet, selvom du har pakket rygsækken og gjort rent efter dig – ikke før du har takket ejeren for lån af pladsen og Gud for, at du har haft en god tid.

Danske Spejdere!

Der er perioder i tilværelsen, som er lyse, og der er andre, som er mørke. I kender nok allesammen hjemmefra, at der til tider kan være noget, der bekymrer jeres forældre og tager humøret af hverdagen.

Men I, som er unge, og som er den fremtid, Danmark bygger på, prøv dog at beholde jeres gode humør og vis, at I har det gå-på-mod, som skal til, når man vil nå et mål.

Der er værdier i den natur, som Baden-Powell førte sine første spejdere ud i. Vi mennesker har altid så travlt, vi jager afsted – , men lad os gå ud i skov og mark og se, hvordan naturen nok har travlt, men den jager aldrig.

I skal trave ture og opleve naturen og se, at skoven grønnes, og grøftekanten blomstrer, og se, hvordan det gror på markerne, og fuglene bygger deres rede, og meget, meget mere.

Det er spændende og dejligt!

I skal gå ud og suge indtryk til jer og måske nok komme ømfodede hjem, men rigere og gladere end I gik ud. I må lære jer selv at glædes over værdier, som er helt uafhængige af de penge, der skal bruges så mange af i dag til alt muligt. Det koster ikke noget

at ligge i et skovbryn og se ud over en kornmark eller det blå hav. Det er ganske gratis at ligge musestille og se dyr lege. Man betaler ikke noget for at se på stjernerne, der funkler og tindrer en frostklar vinteraften.

Hvis I kan leve med naturen, som Baden-Powell lærte de første spejdere det, så bliver I gladere og lykkeligere mennesker. Baden-Powell sagde direkte, at det var spejdernes opgave i livet at blive glade og tilfredse mennesker, og at bringe deres glæde og tilfredshed med hjem og derfra videre ud i verden.

— — —

Forskellige hjælpearbejder er i år sat i gang for at fejre Baden-Powell. Det er mit håb, at alle danske spejdere, store og små, grønne, gule og blå, vil slutte op om arbejdet, for så skal det nok kunne mærkes, at danske spejdere duer.

Men det er først og fremmest mit ønske, at I må blive glade og frie mennesker, og at den oplevelse, I selv får gennem jeres spejderliv i mark og skov og grønne enge, må fylde jer med så megen glæde, at I kan bringe den glæde med jer hjem. På den måde gavner vi bedst, det samfund, vi lever i, og så er vi alle med til at hjælpe vort gamle land, Danmark.

BROWNSEA *lejren*

Om den første spejderlejr, som fandt sted på Brownsea Island i sommeren 1907, beretter Baden-Powell:

„Tyve drenge fra forskellige samfundslag kostskoledrenge og fattige London-drenge – samledes til lejren og fordeltes i fire patruljer: spoverne, ulvene, ravnene og tyrene, hver med sin patruljefører.

Med major Kenneth Mc Laren som medhjælper gennemgik vi scouting i løbet af en uge. På denne måde fik drengene en mundsmag på det; men målene og midlerne fik en god praktisk prøve, og resultatet var yderst opmuntrende.

Lejren lå på sydsiden af øen, der er tæt bevokset med skov med lysninger; den har bakket terræn og to indsøer. Hver patrulje havde sit telt. Denne inddeling i patruljer var hemmeligheden ved lejrens gode forløb. Hver patruljefører fik fuldt ansvar for sin patrulje i lejren og ude i terrænet. Patruljen var enheden i arbejde og leg og havde sin egen lille lejrplads. Jeg stolede på, at drengene ville sætte en ære i at udføre de givne ordrer.

Vi stod op kl. 6 om morgenen, og efter en kop kakao blev der givet meddelelse om dagens program, derefter gymnastik, morgenbøn og så teltene i orden. Formiddag og eftermiddag var der sat tid af til spejderøvelser i „dagens emne“. Kl. 5 drak vi te og holdt lejrlege, hvorefter patruljerne gik ud på aftenøvelse.

Kl. 8 aftensmad, lejrball og aftenbøn. En time efter var alle i teltene.

Følgende emner blev gennemgået i løbet af ugen efter at lejren var etableret og de særlige hverv tildelt. Patruljeførerne fik særlig instruktion, som skulle gå videre til patruljen.

Lejrspørg. Hyttebygning, madrasvævning, knob, bålænding, kogning, hygiejne. Finde vej. Sømandsskab.

Iagttagelse. Landmærker, sporing. Slutte fra spor og tegn. Opøvelse af spor og tegn. Opøvelse af synet o. lign.

Woodcraft. Dyrelivet. Plantelivet. Stjernerne. Iagttagelse af dyr.

Ridderlighed. Riddernes løfte. Troskab. Forpligtelsen til at gøre en god gerning hver dag, og hvorledes man skal gøre den.

Livredning. Fra ild, drukning, løbske heste, panik, gadens ulykker. Første hjælp.

Fædrelandet. Dets historie og dem, der skabte den. Flaget. Borgerpligterne.

Den sidste dag blev brugt til gennemgang af, hvad der var lært i ugens løb, og hver dag understøttede lege, øvelser og konkurrencer det, der blev gennemgået.

Hver aften gik en patrulje forsynet med proviant i bivuak på et nærmere udpeget sted. Hver dreng havde sine tæpper og kogerejer med sig. Der blev tændt bål og lavet aftensmad, hvorefter der udstilledes vagtposter.

Stedet blev så udspejdet af patruljeførere eller andre patruljer og af mig før kl. 12. Efter den tid blev posterne indtaget, og drengene gik til ro i bivuaken for først at vende hjem til lejren næste morgen ved otte-tiden.

Den bedste måde at give denne teoretiske spejdersport på, var at hugge den i småstykker og give oplysende eksempler, når vi sad om lejrbalet eller holdt hvil.

Selve øvelserne blev lagt i konkurrenceform. Tager vi f. eks. sporing, så fortalte vi aftenen forud nogle interessante eksempler på at kunne spore. Næste morgen lærte drengene at læse spor ved hjælp af forskellige drenges fodspor forskellige steder; vi viste dem, hvordan de skulle aflæses, og hvad man kunne uddrage af dem.

Om eftermiddagen havde vi så en leg: „dyrejagten“. En dreng drog af sted som dyr, forsynet med en halv snes tennisbolde. Tyve minutter efter forfulgte fire jægere ham ved hjælp af hans spor. Hver jæger havde en bold. Når „dyret“ havde tilbagelagt 3–4 kilometer, skjulte det sig og forsøgte at narre sine forfølgere og få ram på dem. Blev jægeren ramt af en tennisbold, var han ude af legen; hvis „dyret“ blev ramt tre gange af en bold, var det skudt.

Disciplinen var meget tilfredsstillende. En æresret var valgt til at behandle alle overtrædelser, men den var fuldkommen arbejdsløs. For det første blev drengene opfordret til at sætte en ære i at gøre deres bedste. For det andet blev ældre kammerater gjort ansvarlige for den opførsel de fire drenge viste i deres patrulje. Disse to ting ordnede alt.

Efter denne lejr er jeg mere end nogen sinde før overbevist om de muligheder, spejdertræningen bærer i sig som en opdragende faktor for drenge af alle samfundsklasser.

Jeg var nok forberedt på begejstring hos drengene, men blev overrasket over den forandring i deres karakter, som blev mærkbar i løbet af de få dage, vi arbejdede sammen.

At drengene nød den uge, er jeg klar over at dømme efter breve, jeg har fået fra dem, og deres iver efter at få en lejr igen næste år. Nogle af dem glemte heller ikke, hvad de havde lært. En skriver således: „Jeg følte det så inderligt, da jeg kom hjem og atter skulle sove i en stue; så åbnede jeg vinduet på vid gab, men da min broder kom og skulle i seng, ville han have det lukket. Efter nogen snak fik jeg ham til i hvert fald at lade det stå halvt åbent.“

Jeg håber nu at kunne ordne en videre udbredelse af dette system og at udsende en håndbog, som kan hjælpe skolelærere, ungdomsarbejdere og alle andre, som har interesse for vore drenge, til at udvikle mandighed og godt borgerskab hos den opvoksende slægt.“

Message from the world chief guide

I am so glad to be able to send to all Boy Scouts and Girl Guides in Denmark a word of very special greeting at this very important time in the history of their Movement, for now in 1957, we are passing a milestone that means a great deal to us.

If it does not mean a great deal to us, then there must be something amiss with your Membership in this *World Movement* to which so many countries belong, and of which you all, in Denmark, are an important part.

For we are all celebrating the hundredth anniversary year of the foundation of *scouting*, and in the years to come, when you are all getting older, you will remember this year and be proud that you were able to do something special to commemorate the *Birth of the Founder* – and at the same time the *Birth of your own Scout Movement*.

For not only is this a *centenary* year that is coming, since he was born in 1857, but it is a *fiftieth* anniversary as well, because the first *Scout camp* was held in 1907.

It is very romantic, isn't it, that there should thus be a double event. The whole history of Scouting and Guiding is one long romance as I am sure you will agree, in one way or another.

It has been for me of course, because I met your Founder by chance on board ship, and we fell in love with each other and married that same year, and so that was a romance just between us two.

But the romance of the starting of Scouting is wonderful too, because though he felt sure that his ideas were good ones, he did not know that *all of you*, and that the boys of all countries would like to *do Scouting*, and it was all so thrilling to him when you took to it – as we say – „like ducks to water“!

And you in Denmark were some of the first to follow his lead, and your country was one of the first that he visited on a Scouting journey, away back in 1911.

He was so delighted to be there, and as he drove through the streets of Copenhagen he suddenly came to a long avenue of crossed staves, held up over his head by Boy Scouts on one side, and Girl Scouts on the other, for the car to pass underneath.

This was a most exciting event, and one that had never happened to him before, and he drew a little picture of it in his diary, and this is what he wrote in it too.

„The Scouts of Copenhagen gave a Rally in my honour, and twenty troops paraded and gave shows of very good Scout work, each Troop doing its own special display in turn.

They seemed very good, especially in their *cooking*!

There were two very smart groups of Girl Guides also present, at the parade who cooked too.

The consequence was that, when I began tasting some of their good dishes I had to taste all – so that when the time came for the official dinner I had to attend that evening, I was already so „crowded“ that I could not eat any of it!“

Well that is a long way back, and very near to the beginning of the Movement, and you have all done great things since then – doubling your numbers and more, and growing in quantity and in quality year by year.

As it happens your country is one of the smallest in its geographical size, but it is one of the biggest in Scouting

achievements, for in Denmark there are more Boy Scouts and Girl Guides in *proportion to population*, than in any other country in the world.

So in that way you are at the top of the list, and can feel very proud of yourselves over that high record of quantity, which also – knowing your history and your nation – I have little doubt that the quality of your Scouting and Guiding is high too.

Is it? Will you make sure that, as the Founder of Scouting – my husband – the man you now as „B-P.“ – came to Denmark several times, you will mark, his hundredth birthday year by going up and up in both quantity and in quality now during 1957.

He loved your country. He admired your nation. He cared about how you were following his programme of Scouting; and so I hope that you will go on playing this game better and better all the time, and gets *lots* of fun and enjoyment out of it too.

OLAVE BADEN-POWELL
World Chief Guide

Dansk oversættelse side 22

Robert Baden-Powell

som tegner

Vi har allesammen set en mængde af de tegninger, som Baden-Powell har fyldt sine bøger med, og som er gengivet i spejderblade og spejderbøger i een uendelighed. De adskiller sig i stregen ikke væsentligt fra andre engelske illustrationer, men Baden-Powells tegninger har et ubændigt humør i sig, så at både ung og gammel kommer til at smile og le over deres barokke indhold; man forestiller sig blot, hvilken virkning det har haft på hans moder, der modtog mange breve spækkede med tegninger fra sin søn, når han færdedes ude i imperiets fjerne egne.

Ofte lagde Baden-Powell farve på sine tegninger, og det skete, at han tog begge hænder i brug, så han både tegnede og malede samtidigt. Den rene akvarelkunst har han også dyrket og har flere gange haft sine billeder på udstilling; første gang han udstillede akvareller, var i London lige efter hjemkomsten fra Boerkrigen.

Baden-Powell's tegninger har været brugt som illustration i hans første bog „Scouting for Boys“ og siden i mangfoldige spejderbøger og -blade, men mange af dem er så levende, at man bestandigt smiler ved gensynet. Hans billeder er højst forskellige, men i hver gruppe er der enkelte, som man uden vaktlen vil kalde klassiske; det gælder f. eks. hans spillevende negerportræt, hans karikatur af sig selv som 75-årig og ikke mindst „et ufejlbarligt opmærksomhedssignal“.

Sådan var Baden-Powell...

Den 31. juli 1929 steg den mand, hvis hundredårs fødselsdag vi fejrer den 22. februar, op på en forhøjning i den store Arrowe Park i nærheden af Liverpool og blæste i et mærkeligt antilopehorn.

I samme øjeblik satte den mægtige skare af 50.000 drenge, fra nogle og tredive forskellige dele af det store, britiske verdensrige og fra to og fyrre andre nationer, sig i bevægelse med brede kolonner forbi denne grand old man, der var 72 år, og hilste ham med en dundrende begejstring, som ingen før er blevet hilst og med en broget mangfoldighed, som nok aldrig før er blevet skuet udover af noget menneske.

Men uhyre *beskedent* tog denne mand mod alverdens ungdoms hyldest.

Da han for et halvt hundrede år siden var sit lands nationalhelt, da de engelske drenge gik med hans billede på deres bluser, blev opkaldt efter ham og kaldte deres hvide mus og marsvin, og hvad andet de havde af kæledyr, med hans navn, så sagde han i en hilsen til sit folk: „Jeg betragter mig som kaptajnen på det gode skib „Mafeking“. Det er dets stærke sejl og udmærkede skrog, som i virkeligheden har drevet skibet frem og bragt det sikkert gennem dets stormfulde fart. Når jeg derfor hører alle de pæne ting, folk siger om mig, så betragter jeg dem sagt, fordi jeg er kaptajnen og repræsenterer mand-skabet.“

Netop sådan tog han alle de udmærkelser, der siden fra statsoverhoveder og andre regnede ned over ham; det er fordi, han nu tilfældigvis er kaptajnen på skuden, at han er ved at drukne i al den hæder, der egentlig tilkom hans medarbejdere verden over.

Da alverdens spejdere, ved et bidrag på nogle få ører fra hver enkelt, ville give ham en gave, ønskede han sig et par seler, men fik dog en Rolls Royce bil, og med bemærkningen: „Kongen kunne jo ikke udnævne hver eneste spejder til Lord, men jeg håber, spejderne

vil opfatte det som en ære, der er vist hele vor bevægelse,“ delte han sin store, kongelige påskønnelse og sin berømmelse ud til sine mange drenge.

En alsidig *begavet* mand var han, – ja, ellers var han næppe nået så vidt frem i sit liv – og *flittig*. Der var næppe det instrument, han ikke kunne aflokke toner. Som skoledreng forsøgte han at spille klaver med sine ti tæer, og som ung attenårig løjtnant holdt han sit indtog i sin indiske garnisonsby, medens han af sine lungers fulde kraft blæste på occarino.

Som dreng var han medlem af skolens sangkor og førstekraft ved dens dramatiske forestillinger. Dette skuespillertalent holdt sig op i årene. Ude i Indien

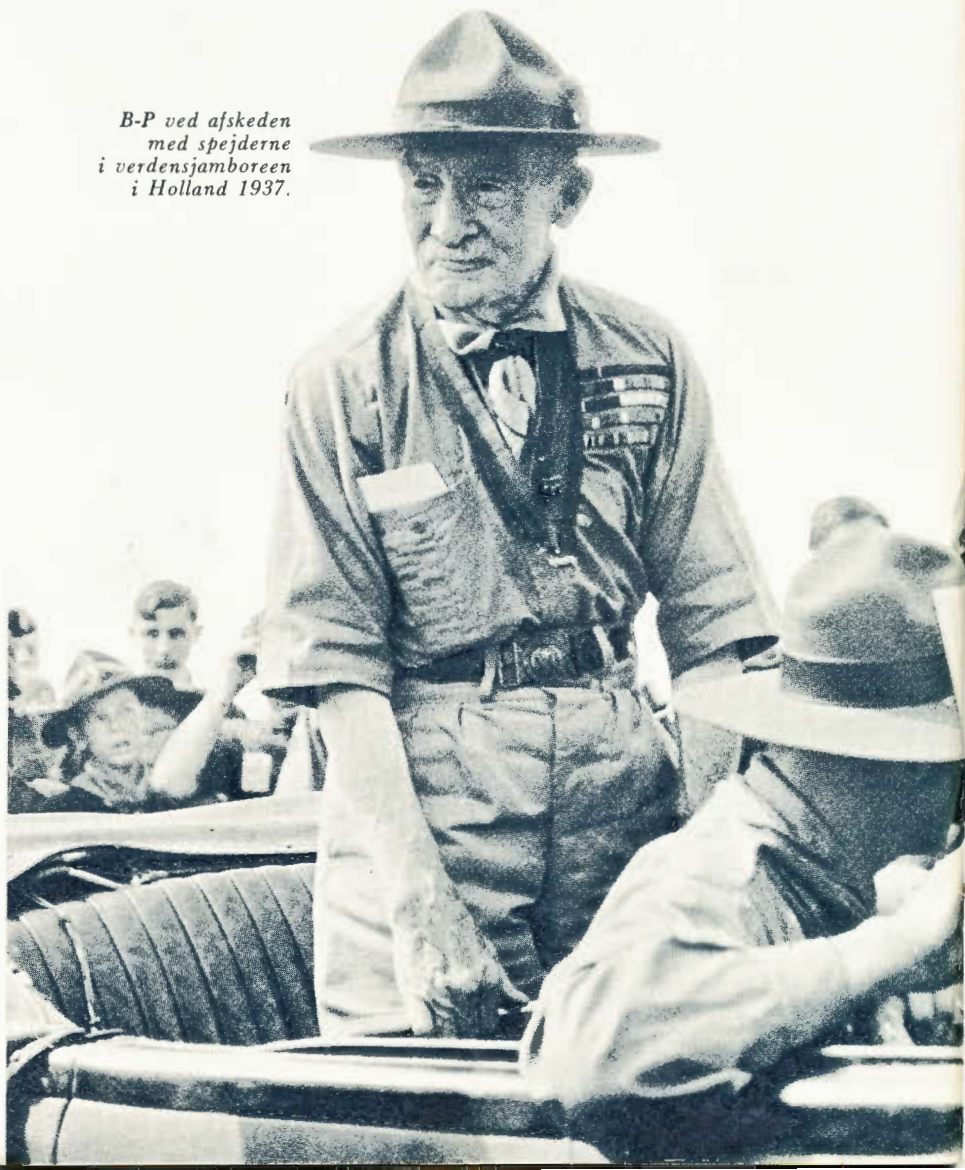
fik han således omkring 1880 tilbud fra et kendt Londonteater om engagement for ti pund om ugen.

I mere end fem og tyve bøger har han vist sin *fortællekunst*. Som forfatter havde han den glæde, at han blev læst. Næst bibelen, er næppe nogen anden bog end „Spejderbogen“ læst af så mange forskellige folkeslag jorden over.

Sine dagbøger betroede han i årenes løb sine mangeartede oplevelser blandt Ashanti- og Matabelestammerne i Afrika, i Indien og Sydafrika, om krig og sport, om dyr og mennesker og de forskellige egne af jorden.

Og alt dette rige materiale indgik i hans mange bøger både for spejdere og ikke-spejdere, og slog det skrevne ord

*B-P ved afskeden
med spejderne
i verdensjamboreen
i Holland 1937.*

ikke til, så *tegnede* og *malede* han i sine bøger. Med få streger kunne han gengive en situation, og akvarellens vanskelige teknik beherskede han som en mester, der heller ikke stod fremmed overfor *billedhuggerkunsten*. Brugen af venstre hånd opøvede han til en sådan fuldkommenhed, at han kunne tegne to forskellige billeder på samme tid, et med hver hånd.

Sydafrikas sletter, ved Himalayas bjerge og mange andre steder.“

Denne lyst til at se nye egne og steder kunne komme som noget pludseligt.

„Jeg spadserede en dag gennem Southamptons dokker, da duften af krydderier og kaffe strømmede ud fra et pakhús ved kajen og ramte mine næsebor. Jeg følte lyst til at gå indenfor og spørge, hvor varerne kom fra. Da

store børneflokk, var da også præget af et „klar-dig-selv“ og af anskuelsesundervisning i naturens store billedbog. Dette samliv med naturen holdt sig gennem hele Baden-Powells liv og gjorde ham til det *friluftsmenneske*, han var.

Stuen var ham altid for trang. „Jeg sover i fri luft såvel sommer som vinter. Jeg føler mig kun træt og sløj, når jeg i længere tid har været indendørs. Jeg

B-P parat til at rejse jorden rundt, 1935.

Ved jamboreen på Ermelunden 1924 skrev B-P sit navnetræk på det store æresskind.

Det er vanskeligt at forstå, hvordan en mand kunne nå at opleve alt det, som hans bøger bærer bud om og få udrettet og nået alt, *han* nåede, selv om det var gennem et langt liv.

Noget af en forklaring giver han selv i dette: „Et kvarter over fem en bitterkold, vintermorgen skriver jeg dette; men hvis jeg ikke var stået tidligt op hele mit liv, ville jeg aldrig have fået tid til at få halvdelen af den fornøjelse ud af det, som jeg har haft. Personlig prøver jeg at få tretten måneder at leve i om året i stedet for tolv. Nogle lægger en ekstra time til i den ende af dagen, hvor kroppen og hjernen er trætte, men der er intet bedre tidspunkt på dagen til at få arbejdet fra hånden end morgenen.“

En flittig mand, som var *vidtberejst*. Soldaterhåndværket førte ham vidt omkring i Afrika og Asien og i mange af Europas lande.

„Jeg har haft den lykke“ – har han sagt engang – „at ligge i lejr i ikke så få forskellige lande her i verden. I de canadiske skove, Centralafrikas jungle, Ægyptens ørken, ved norske elve, på

folkene fortalte mig, at det var skibsladninger fra Montevideo, Rio de Janeiro og La Plata, så gik mine tanker tilbage til de rejseskildringer, jeg havde læst i min ungdom. Fristelsen blev for stor! På stående fod tog jeg en billet til Sydamerika.“

Men det var ikke en rig mand, som sådan løste sig en billet til et eller andet fjernt land, men en *sparsommelig* mand, der gennem lang tid af sit liv var tvunget til at passe på småskillingerne.

„Jeg var nummer seks af ti børn, min far var præst, og døde da jeg var tre år,“ fortæller han i en af sine bøger, „Jeg er derfor ikke opdraget i, hvad man vil kalde rigdom og velstand, og da jeg trådte ind i hæren, måtte jeg leve, som jeg bedst kunne af min løn, og den var ret lille. Det var noget af en kamp, og betød bl. a. ingen frokost eller middag i officersmessen, ingen tobak, ingen spiritus, og det betød, at jeg udenfor min tjenestetid måtte tjene, hvad jeg kunne, ved at tegne og skrive. Men jeg arbejdede hårdt og nød kampen, og til slut kom jeg igennem det.“

Den opdragelse, moderen gav den

bliver kun forkølet, når jeg sover inde.“

Mesterligt har han skildret så forskellig natur som Centralafrikas urskove og Andesbjergenes majestæt, sådan som kun den kan skrive, der er blevet et med naturen.

„Når du om natten ligger ude i mørket i den tropiske nats stilhed, så sover urskoven også, men spinkle stemmer taler alligevel overalt. Fårekyltingernes pippen, frøernes kvækken, blade der falder til jorden og den sagte hvisken af de svage vinde, der leger med grenene højt oppe over dit hoved. Nu og da, med lange mellemrum, brydes stilheden af den mest imponerende lyd i skoven, det brølende, sønderrivende brag, når en af de grånende veteraner blandt kæmpetræerne opgiver sit lange liv og falder med sin stolte pragt.

Der bliver et øjeblik dyb, og som det næsten synes, ærbødig tavshed; men så begynder skovens spinkle stemmer igen deres hvisken.“

Dette er tropenattens sære mystik beskrevet i få linier. I modsætning hertil er en solopgang skildret med en kunstmalers hele farvesymfoni:

„En følelse af ensomhed og min egen ubetydelighed kom over mig i denne dybe stilhed mellem de mægtige gavle, der ligesom bar verdens tag.

Pludselig så jeg oven over en af dem en vældig grønligvid top med evig sne tegne sig koldt og skarpt mod himlen bag ved, snart efter endnu en og atter en til forskellige sider. Det var som om de største kæmper i rækken, på hvis stejle sider ingen menneskefod har trådt, nu rejste sig for at holde øje med mig – kolde, strenge og ubarmhertige.

Pludselig kom der en underlig glød i luften over mig. Da jeg kiggede mig om, så jeg noget, der fik mig til at snappe efter vejret. En af de store tinder, der for et øjeblik siden havde været nærmest gråblå, stråler nu pludselig med sin top i blændende rødligt-orange, der længere nede gik over i de forskellige afskygninger af violet, blå og grønt.

Til alle sider tændtes nu tinde efter tinde i brand af morgenrødens stråle-glans.“

I spejderbevægelsen, som han senere skabte, blev dette friluftsliv, samlivet med naturen, en meget væsentlig bestanddel. Millioner af drenge og unge mænd og piger, og i særlig grad byernes ungdom, hvis øjne kun var vænnet til at se på butikker, avertissementer, andre folk og stopsignaler, har fulgt Baden-Powells opfordring til at tage bort fra byen i deres fritid, ud i skovene, ud på veje og stier, bare bort fra byen. Enten alene eller sammen med kammerater for at samle en mængde nye indtryk og få et friskt og udvidet syn på livet fra mange nye sider.

I årenes løb har dette primitive lejr-liv, hvor man klarer sig med, hvad man har for hånden, hvor en mængde praktiske færdigheder må og skal komme til udfoldelse, og hvor hele døgnet leves i og med naturen, betydet nyt liv, nye kræfter og sundhed – værdier, som slet ikke kan måles – for millioner af drenge og piger og unge mænd hele verden over, både i og uden for spejdernes rækker. For lejr-livet er jo ikke noget, den internationale spejderbevægelse har

patent på, det liv kan levès af den enkelte eller flere gode kammerater sammen, kan tages op af ungdom, der ikke tilhører noget korps eller nogen forening, er taget op af pædagogerne med lejrskolerne, og af voksne, der dog bør være afgjort klare over, at det er en komplet misforståelse af lejr-livet, når lørdagafterne tilbringes med bal på kroen, og teltet blot er et sted, hvor tømmermændene soves ud til højt op på søndag formiddagen.

Som Baden-Powell skabte en helt ny mode i drengenes og unge og voksne mænds påklædning: de korte bukser, sportsstrømperne, de bare knæ og den praktiske, uformelle lejrskjorte, har han, hvad der selvfølgelig er af langt større betydning, skabt et helt nyt friluftsliv, som vel at mærke ikke er begrænset til spejderne alene, og heri ligger dets uvurderlige værdi.

Dette liv i og med naturen fremsatte Baden-Powell ikke som en religion, en slags gudsdyrkelse eller noget, der skal sættes i stedet for gudstro, men det at forstå naturen er i visse tilfælde et skridt henimod erkendelsen af Gud.

„Og vil du virkelig bane dig vej til lykken,“ siger han, „må du bygge dit liv på Gud. Det vil ikke sige blot at gå i kirke om søndagen, at kende bibelhistorien eller at forstå teologi. Nej, kort sagt, du må sørge for det første: at blive klar over hvem og hvad Gud er; for det andet: at få det bedste ud af det liv, Han har givet dig, og gøre det, Han ønsker og venter af dig. Det vil stort taget sige, at gøre noget for andre mennesker.

Dette skal ikke blot være nogle tanker til brug om søndagen, men noget, du skal efterleve hver eneste time og i hvad, du end foretager dig i dit daglige liv.

For at nå dette er der to ting, jeg vil anbefale dig at gøre. Den ene er at læse i den vidunderlige, gamle bog bibelen, som foruden sine guddommelige åbenbaringer også beretter historie, poesi og morallære for dig.

Den anden er også at læse i den vidunderlige, gamle bog, som er skrevet i den fri natur; se i den og lære alt, hvad du kan af de vidundere og skønheder, den har til dig. Og vend så tanker hen til, hvorledes du bedst kan tjene Gud i den korte tid, du lever det liv, Han har givet dig.“

Iøvrigt var han en mand med et ukueligt humør. „Gå frem efter det princip, at der er 5% godt i selv det

værste, og som der er mindst 5% godt i alt, sådan er der andre 5% morsomt i det. Erkendelsen heraf vil føre dig igennem mange ellers håbløse besværligheder.“

Sådan lyder hans råd til de store spejdere, og da „den bedste måde at gøre noget på her i verden, er selv at handle efter de råd, man giver andre,“ så fandt han altid ikke blot 5% men 100% morsomt i de vanskeligheder, der mødte ham i livet.

Det blev morsomt at organisere 12.000 indfødte bærere til Ashanti-ekspeditionen – en ellers håbløs opgave, mente man.

Det var morsomt, „da jeg engang opholdt mig i Mafeking, og vi alle måtte leve på nedsatte maddrationer.“

Sådan omtaler han den historiske berømte belejring, som varede i 217 dage. Det var måske mere hans ukuelige humør og mangeartede påhit, som klarede denne belejring, end den militære magt.

Det historiske telegram af 21. oktober 1899, som vakte hele England til et smil: „Alt vel! Fire timers bombardement. En hund dræbt!“ er betegnende for manden og hans humør i en vanskelig situation. Bugtalerforestillinger skræmmede boerne, skaffede dem søvnløse nætter, og lod dem spilde en mængde ammunition. Der holdtes vædekørsel med transportmuldyr og cykel-løb, som blev en slags forhindringsløb over granathullerne, kricketkampe og koncerter, hvor Baden-Powell selv del-

Kong Christian X sammen med B-P under jamboreen på Ermelundssletten 1924.

B-P som generalinspektør ved kavalleriet, 1903.

tog med komiske sange og musikalske optrin.

Efter boerkrigen sendte den bekendte feltherre Lord Kitchener bud efter Baden-Powell og modtog ham med denne hilsen: „Det var Dem, der fandt noget morsomt i Mafekings belejring?“ Hilsenen blev besvaret med *et smil*.

Han var altid sin mor og sit land *en god søn*. Sine dagbøger skrev han til sin mor, tegnede og fortalte sine oplevelser for hende, og når han var hjemme i England hos hende, drøftede de sammen store problemer. Hun opmuntrede ham, og han lagde sine tvivl frem for hende. Først da han sent i sit liv – 55 år gammel – havde fundet sig en hustru, døde hans mor. Et umådeligt tab for denne mand, større end for mange andre.

Til spejderne skrev han i de dage: „De fleste spejdere ved, hvad det vil sige at have en god mor, og jo mere de holder af hende, des mere frygter de tanken om at miste hende.

Jeg har lige mistet *min* mor efter halvtreds års herligt samliv og kammeratskab, så jeg ved, hvad det betyder. Hun havde dygtiggjort mig som dreng, hun overvågede hvert af mit arbejdes skridt som mand. Da jeg tumlede med ideerne om mine spejdere, var jeg bange for, at der ikke var så meget ved dem, som jeg selv troede, indtil min mor fik talt med mig om dem og vist mig, at de kunne være et gode for tusinder af drenge, hvis jeg bare gjorde noget ud af dem. Og det gjorde jeg så. Takket være hende, blev spejdersporten sat i gang.“

Sit *land* tjente han med en engelsk

koloniofficers hele strenge liv. Store opgaver blev lagt hen til ham og løst af ham. England sparede ham ikke, og han sparede ikke sig selv.

Og så – på ærens tinde – bryder han af for at tjene sit lands ungdom på en helt anden og ny måde.

„Min soldatertid havde været et temmelig omskifteligt og anstrengende liv, som havde bragt mig en hel del hårde dage, jævnsides med en hel del lette dage, men jeg havde elsket hvert minut af dette liv.

Ved vejs ende var det min mening at slå mig ned på en lille gård i en eller anden fjern krog af verden. Jeg lagde mine planer, men så kom den tanke op i mig, som fik mig til at forstå, at ledighed og selvtilfredshed er ikke lykken, – at virkelig lykke kan kun fås gennem tjeneste for andre.“

Så begyndte han da på det, han kaldte sit „andet liv“, tjenesten for sit lands ungdom gennem spejderideerne. Gennemprøvet blev de i praksis og drøftet med mange betydende mænd, inden de i 1908 kom ud i de fjorten dages hefter, der blev til den berømte spejderbog.

Bevægelsen var ikke et år gammel, før andre lande havde taget den op, for dette var nok engelsk, men samtidig så fælles „drenget“ for ethvert himmelstrøgs ungdom.

Noget af det første Baden-Powell foretog sig i dette sit „andet liv“, var en rejse til Canada og U.S.A. for at holde en lang række foredrag om spejdersport.

Sommeren 1911 tilbragte han i Norge og Sverige, og København fik også hans besøg. Derefter tog han på en rejse jorden rundt for at kæde spejderorganisationerne i de engelske kolonier og i andre lande tættere sammen. Alt hvad han oplevede på denne lange rejse,

fortæller han i det engelske spejderblad „The Scout“ på en så levende måde, at læserne ligefrem syntes, de selv var med på turen.

Det var på denne rejse, han traf miss Olave St. Clair Soames, med hvem han efter hjemkomsten giftede sig.

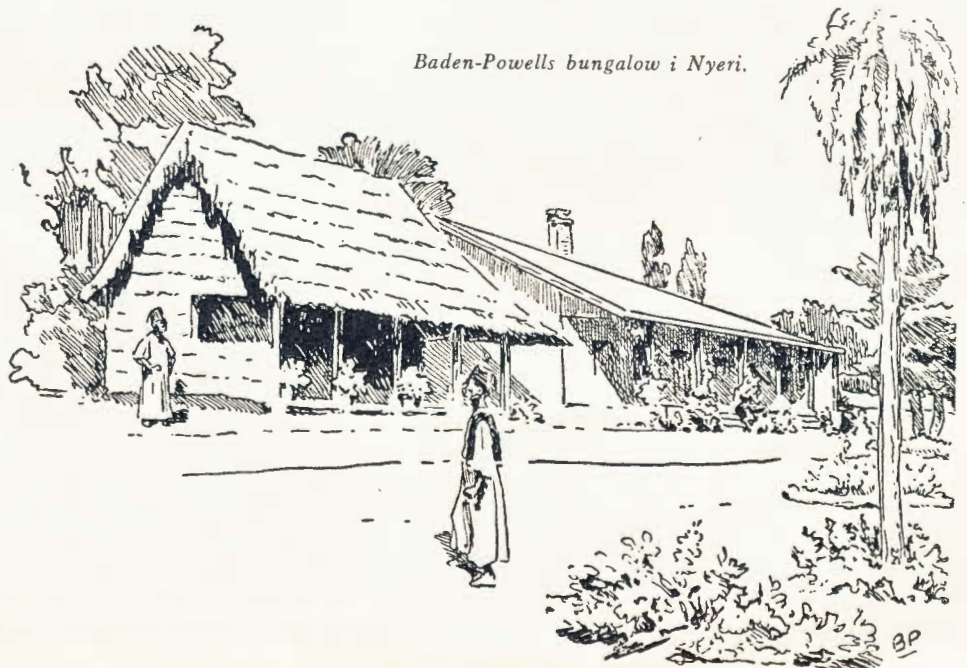
Dette giftermål betød et vendepunkt for pigespejderne, som allerede i 1909 var mødt frem i en dragt, der lignede drengenes. Men selv om de fik deres egen håndbog og program for deres arbejde var det først, da Lady Baden-Powell indgød bevægelsen nyt liv, at den rigtig kom til udvikling, og det var da også naturligt, at hun blev udnævnt til verdensspejderchef for pigespejderne.

I de første år efter sit giftermål havde Baden-Powell travlt med at udforme en ny bog „Ulvebogen“ for ulveungerne, der var et nyt skud på spejderstammen.

Ikke mindre end ti bøger fik Baden-Powell, trods meget andet arbejde, skrevet i løbet af de følgende otte år. Af disse fik tre stor og blivende betydning: pigespejdernes håndbog i 1917, bogen for tropførerne (Aids to Scouting) i 1919 og (Rovering to Success), bogen for de store spejdere, som blev oversat til mangfoldige sprog, deriblandt også til dansk under titlen „På ridderfærd.“

I de store verdensjamboreer deltog Baden-Powell, tiljublet af alverdens spejdere. Trods sine 80 år mødte han også op i Vogelenzang-jamboreen i Holland i 1937. Ved den store afslutningshøjtidelighed talte han for sidste gang til så mange spejdere forsamlende fra hele verden. Hans afskedsord lød sådan: „Tidspunktet er nu kommet for mig til at sige farvel. Vi ved, at mange af os aldrig skal mødes igen i denne verden. Jeg er i mit enogfirsindstyvende år og nærmer mig slutningen af mit liv.

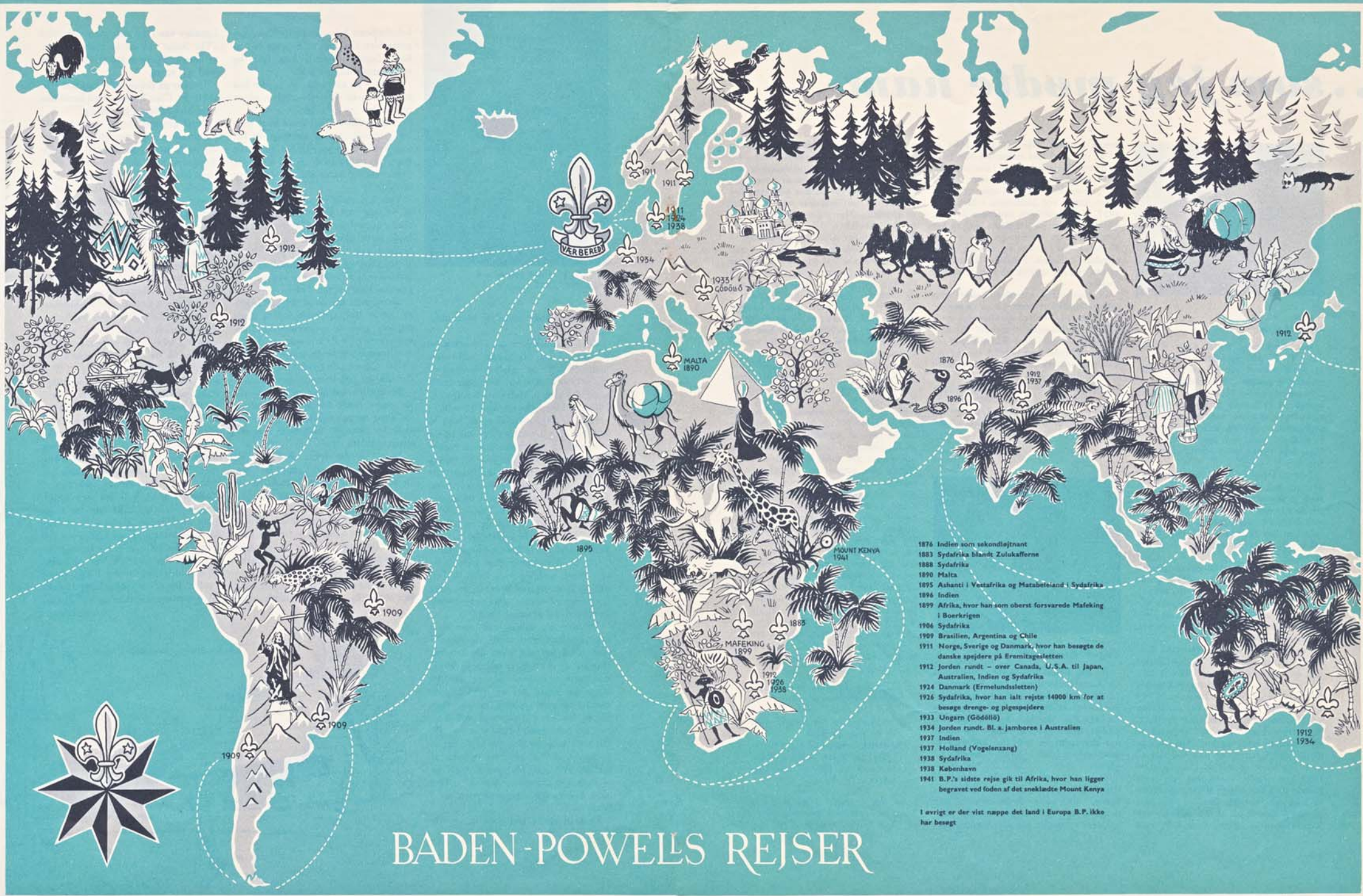
(Fortsættes side 22)

Baden-Powells bungalow i Nyeri.

BADEN-POWELL

BADEN-POWELLS REJSER

- 1876 Indien som sekundløjtnant
- 1883 Sydafrika blandt Zulukafferne
- 1888 Sydafrika
- 1890 Malta
- 1895 Ashanti i Vestsafrika og Matabeleland i Sydafrika
- 1896 Indien
- 1899 Afrika, hvor han som oberst forsvarede Mafeking i Boerkrigen
- 1906 Sydafrika
- 1909 Brasilien, Argentina og Chile
- 1911 Norge, Sverige og Danmark, hvor han besøgte de danske spejdere på Eremitageletten
- 1912 Jordan rundt - over Canada, U.S.A. til Japan, Australien, Indien og Sydafrika
- 1924 Danmark (Ermelundsletten)
- 1926 Sydafrika, hvor han lalt rejste 14000 km for at besøge drenge- og pigespejdere
- 1933 Ungarn (Gödöllő)
- 1934 Jordan rundt. Bl. a. jamboree i Australien
- 1937 Indien
- 1937 Holland (Vogelensang)
- 1938 Sydafrika
- 1938 København
- 1941 B.P.'s sidste rejse gik til Afrika, hvor han ligger begravet ved foden af det sneklædte Mount Kenya

I øvrigt er der vist næppe det land i Europa B.P. ikke har besøgt

- 1876 Indien som sekundløjtnant
- 1883 Sydafrika blandt Zulukafferne
- 1888 Sydafrika
- 1890 Malta
- 1895 Ashanti i Vestafrika og Matabeleland i Sydafrika
- 1896 Indien
- 1899 Afrika, hvor han som oberst forsvarede Mafeking i Boerkrigen
- 1906 Sydafrika
- 1909 Brasilien, Argentina og Chile
- 1911 Norge, Sverige og Danmark, hvor han besøgte de danske spejdere på Eremitagesletten
- 1912 Jordan rundt - over Canada, U.S.A. til Japan, Australien, Indien og Sydafrika
- 1924 Danmark (Ermelundssletten)
- 1926 Sydafrika, hvor han ialt rejste 14000 km for at besøge drenge- og pigespejdere
- 1933 Ungarn (Gödöllö)
- 1934 Jordan rundt. Bl. a. jamboree i Australien
- 1937 Indien
- 1937 Holland (Vogelenzang)
- 1938 Sydafrika
- 1938 København
- 1941 B.P.'s sidste rejse gik til Afrika, hvor han ligger begravet ved foden af det sneklædte Mount Kenya

I øvrigt er der vist næppe det land i Europa B.P. ikke har besøgt

S REJSE

.. som jeg mødte ham

Ove Holm

Den første gang, jeg så Baden-Powell, var i 1912. Alle spejdere i København og Nordsjælland var sat stævne tidligt en søndag morgen på Eremitagesletten i Dyrehaven vest for København. Vi fik så besked på at gemme os mellem træerne og buskene, som var nærmest ved Eremitageslottet, og vi skulle være så godt gemt, at Baden-Powell, hvis øjne altid var på vagt, ikke kunne se en eneste af os, når han kom.

Selv blev jeg sendt ud som forpost ad den vej, han skulle komme, med den besked, at så snart jeg fik øje på ham, skulle jeg skynde mig op til slottet og melde det, men det gjaldt om at gøre det på en sådan måde, at han ikke fik øje på mig. I kan vel forstå, at jeg var stolt over at få den opgave.

Hele planen lykkedes, og da Baden-Powell stod ved Eremitageslottet, havde han ikke set en eneste spejder på sin vej. Men så lød der et hornsignal, og fra alle sider strømmede spejderne til og omringede ham og den danske spejderchef, ritmester Lemcke.

Senere har jeg jo set og talt med B. P. mange gange, og ganske særligt husker jeg, da han aflagde besøg i den danske lejr ved den store jamboree i England i 1929, hvor der ialt var lidt over 50.000 spejdere. Det danske hold var det største udenlandske hold; vi var 1.301 spejdere, een mere end amerikanerne. Vi havde en gave med til ham, en lur. Han kom ridende ned i lejren, og han sad flot til hest. Jeg holdt en tale til ham og overrakte ham derefter luren, som han straks løftede op i den rigtige stilling og blæste en lang dyb tone på. Det var hans hest jo ikke forberedt på, så den stejlede med forbenene op i luften, men B. P. stod

strunk i sadlen. Når han i en alder af 72 år var en så god rytter, må han have været rent fantastisk dygtig i sine yngre år.

To meget betagende oplevelser har jeg haft, hvor Baden-Powell var til stede, begge gange ved jamboreen i Holland i 1937. Ved jamboreen samledes de godt 40.000 spejdere på paradepladsen, og her holdt B. P. sin afskedstale. Han var da 80 år og ville trække sig tilbage til sin ejendom i Kenya i Afrika. Hans tale gjorde et dybt indtryk på alle de mange spejdere.

Da jamboreen var slut, holdtes den internationale konference, hvor de øverste ledere fra alle verdens spejderkorps drøftede spejderbevægelsens fremtid. Da konferencen sluttede, bad Baden-Powell os danne en kreds, hvor vi holdt hinanden i hånden, for sammen med ham at aflægge spejderløftet hver på sit sprog.

Når jeg hvert år aflægger mit spejderløfte sammen med førere i den division, inden for hvis område jeg bor, tænker jeg på, da jeg aflagde løftet sammen med Baden-Powell.

Inger Buchardt

En dag i juli 1927 skulle Chief Scout og Lady Baden-Powell via København til Stockholm, og alle fire spejderkorps enedes om at lægge så godt et program for den dag, der blev os beskåret, som muligt. Skønt det var midt i ferietiden, var der mødt en stor flok spejdere til modtagelsesparade foran hovedbanegården.

Medens Chief Scout blev hyldet af drengespejderne og hilste på drengenes førere, gik Lady Baden-Powell, som dengang var chef for de britiske pigespejdere og derfor bar den kendte, mør-

keblå uniform, ned langs vore rækker og hilste på de to pigespejderkorps. Da Ladyen stod foran mig, imponerede hun mig ved i ét hurtigt blik at have taget bestik af mærkerne på min uniform. Hun pegede på mit engelske ranger badge og spurgte: „Har jeg set dig før?“ (Det havde hun ikke). Da jeg senere blev præsenteret for Chief Scout himself – og det var virkelig et stort øjeblik i min spejdartilværelse – så han på min uniform med samme hurtige blik, som Ladyen havde gjort, måske en smule mere intenst, og spurgte: „Kunne du lide England?“ Jo! B. P. svarede helt til mine forventninger: rank, trods sine 70 år, høflig og uimponeret, samtidig med at han gang på gang gav bevis på sine utrolig hurtige iagttagelser og rigtige slutninger.

En dag i juli 1930 besøgte Chief Scout og Lady Baden-Powell Pigespejdernes Verdenskonference i Foxlease, Sydengland. (Det var ved den konference, hvor Lady B. P. blev udnævnt til Verdenspigespejderchef; og hvor vi samtidig enedes om at udskifte kompasliljen i spejderemblemet med trekløveret). Jeg mindes, at der med ægte britisk grundighed blev indøvet en „spontan“ modtagelse af Chief Scout, men B. P. var igen den ligefremme, rolige og venlige mand. Chief Guide prøvede at introducere os med små orienterende bemærkninger, hvilket faktisk var overflødigt. Da jeg denne dag – på opfordring – var i nationaldragt, kunne Chief Scout ikke tage noget skøn af mine emblemer, men han forstod straks at gribe „tråden“, da han hørte, at jeg var fra Danmark; han sagde: „I har dygtige spejdere i dit land, I har virkelig forstået min idé, jeg mindes med glæde jamboreen derovre i 1924 og jeres beundringsværdige konge.“

Senere på dagen skulle Chief Scout holde foredrag, men forud for det sagde han dybt bevæget:

„Da jeg forleden hørte, at I havde udnævnt min hustru til chef for hele verdens pigespejdere, følte jeg rigtigt, at vi er én stor familie.“

Og under sit foredrag sagde han bl. a.: „Det gør intet, hvilken kirke vi hører til, blot vi lærer, at GUD er kærlighed.“ –

En dag i august 1938 så jeg Chief Scout og hørte ham for sidste gang. Han og Chief Guide havde med 460 engelske

førere været et trip til Norden om bord på skibet ORDUNA, lejet til en „floating camp“. To dage skulle tilbringes i København, så det smukke skib lagde til Langeliniekajen den 18. august (i øsende regn) om morgenen. Det blev festlige dage, men et stort skår i glæden og arrangementerne var det, at Chief Scout ikke følte sig rask nok til at forlade skibet og deltage i festlighederne.

Efter to indholdsrige dage kom det vemodige øjeblik, hvor vi danske stod på kajen for at vinke farvel til vore engelske gæster. Der var en udsigtelig forventnings stemning over os alle, lige til det sidste håbede vi jo, at vi skulle få et glimt af Chief Scout. De sidste signaler blev givet, ankerspillet begyndte at gå, men så - ! så stod B. P. pludselig ved rælingen på øverste dæk, stille, men smilende og vinkende medens en orkan af begejstring skyllede op om ham. Der stod jo Scouten frem for nogen! Den mand, der havde vist tusinder af unge, hvorledes de skulle lege, så det gav afløb for dåd og virkeliggjorde idealisme.

Vor begejstring fødtes ud af øjeblikkets storhed, det var den spontane hyldest, den ordløse TAK! Måske følte Chief Scout selv, at det var hans sidste besøg, han løftede hånden til tavshed. Da der var blevet stille, holdt han en kort tale og sluttede: „Jeg rejser nu tilbage til England med lykkelige minder fra Danmark. Jeg ønsker jer good scouting - good camping!“

Det var et af de øjeblikke, man aldrig glemmer.

Hanna Lund

På et møde forleden dag spurgte redaktøren pludselig: „Har nogen af jer nogensinde set Baden-Powell?“ - „Ja, det har jeg,“ svarede jeg uden at ane hendes skumle hensigter. „Kan du huske det?“ - „Du må skrive om det og fortælle, hvad han sagde.“

Ja, naturligvis kan jeg huske, da jeg så Baden-Powell for første gang. Det var på Foxlease i 1924.

Foxlease er et af de engelske pige-

spejders førertræningscentre, og i den tilhørende store park fandt den første verdenslejr for pigespejdere sted. I den deltog også et hold danske pigespejdere - og jeg var en af de heldige, som kom med. Det var første gang, der afholdtes en virkelig stor pigespejderlejr - og det var første gang, der afholdtes en international pigespejderlejr, så det hele var en splinterny oplevelse, som nok kunne tage pusten fra en.

Og i denne lejr oplevede jeg også at se B. P. færdes imellem os, og jeg husker, da han ved det første store lejrball rejste sig op for at tale til os og med os. Hans stemme var varm og inciterende, og han havde samme evne, som Lady B. P. har, til med letforståelige engelske gloser at få sagt præcist, hvad han ville, og på en måde, som om han talte personligt til hver enkelt af sine tilhørere.

Naturligvis kan jeg ikke i dag huske B. P.s tale, men slutordene lyder endnu for mine øren, som han sagde dem: „Make friends - make friends - make friends.“ - Jeg husker den indtrængende måde, de blev sagt på, - de ligesom stod stille i luften længe efter, og for mig, der dengang var ganske ung, kom de til at stå som en parole, jeg måtte følge.

Og det blev for mig noget meget væsentligt ved at være spejder.

Jens Grane

Når jeg tænker tilbage på de - nu afdøde - personligheder, jeg har mødt, må jeg naturligt standse ved dem, der har gjort et særligt indtryk på mig. Jeg kunne dér nævne flere, men standser denne gang ved Robert Baden-Powell.

Første gang, jeg traf ham, var i 1924 ved jamboreen i Ermelunden. Da han mødte mig, sagde han: „Nå, det er Dem. Jeg har hørt om Dem og Deres arbejde“, hvorpå han gik videre, og jeg havde en underlig mat følelse af, at han ikke satte pris på dette møde.

Næste gang, vi mødtes, var i 1927 ved et roverstævne i London, hvor vi var samlet 11.000 spejdere fra alle verdens

egne. Danmark var kun repræsenteret ved tre grønne spejdere og mig. Hans tale ved den lejlighed gjorde et overvældende indtryk på mig, for det var et klart kristent vidnesbyrd. Det var en glædelig og overraskende oplevelse.

Efter mødet havde jeg en samtale med ham og fik et ganske andet og stærkt indtryk af den store personlighed, som han var.

Han sagde blandt andet, at vi jo nu var et anerkendt led af verdensbroderskabet, og han forstod vor stilling i Danmark.

Så var jeg i England på Gilwell senere, og efter afslutningen af det kursus fik jeg besked på, at B. P. gerne ville se mig i sit hjem. Det besøg glemmer jeg aldrig. Jeg skal ikke beskrive det nærmere; men han fortalte mig, at han kendte forholdene godt i Danmark og udtalte sin glæde over den fremgang, det kristne spejderarbejde havde i vort land. Han trykkede ved afskeden min hånd og sagde: „Stå fast, der hvor du står og tag dine drenge med i jeres kirke derhjemme“.

Jeg mødte ham nogle gange senere. Sidste gang, da han var på afskedsbesøg her og stod ved rælingen på skibet og hilste. Nu var han en gammel mand, men øjnene lyste, han havde sin ildhu i behold, den han vel aldrig mistede.

Jens Hvass

Første gang jeg så Baden-Powell var i 1911 på Eremitagesletten. Der blev afholdt en kæmpeparade - syntes jeg, der dengang var et skattet, menigt medlem af 5te Bytroops Falkepatrulje med min ældre broder som PF. Men, mon der egentlig har været samlet så forfærdelig mange spejdere ved denne celebre begivenhed? - Troppen lavede en fornem opvisning, nemlig hurtig teltrejsning og vand i kog - for sådan var nu spejderopvisninger for viderekomme dengang.

Og så kom der ordonnansbud med besked om, at „generalen“, som B. P. i de tider kaldtes mellem brødre, var i anmarch. Vi stillede i hast op til parade

med spejderstaven tæt ind mod brystet, og højre underarm knækket over i vandret stilling.

Stor var min skuffelse, da generalen, som jeg havde ventet højt til hest i fuld engelsk galla af en eller anden art, eller da i det mindste i spejderuniform, kom kørende i åben wienerovogn, civil – og med stråhat på . . .

I 1927 havde jeg 800 danske spejdere med til den svenske Jublolejr ved Saltsjöbaden. En dag går det som en løbeild gennem lejren, at Baden-Powell er kommet på besøg. Hu, hej – vilde dyr, stor travlhed i den danske lejr. Alt gøres i orden til B. P.s komme. Generalprøve på modtagelsesceremoni, velkomsttale, fanfare m. v. Alle renvaskes, – da nu lejligheden er der –. Halstørklæderne bindes i ulastelige råbåndsknob, og de populære hvide lejrhuer med den røde lilje sættes kækt på snur.

„B. P. nærmer sig den danske lejr“, indmelder udsendte ordonnanser. Nu er alt klar til den store begivenhed, og spændingen er på kogepunktet. Der høres heja'er og hurra'er ikke ret langt borte. Nu . . . – Nej ikke noget – nu –. Fra officiel svensk side meldes, at Baden-Powell desværre ikke når at besøge den danske lejr!

Tableau – og oprørsk stemning med danske mundvige nedad. „Vi henter ham“, lød en stemme blandt de 800 skuffede. „Ja, selvfølgelig skal B.P. hentes, han er bare blevet træt“, kom det fra andet hold. Og så tog man fat for alvor, og det gik hurtigt.

En stige blev på en eller anden måde skaffet til veje, og på den surredes en havebænk. 22 af de højeste og stærkeste spejdere blev udtaget til bærere. Vor præsident, grosserer Christian Holm, blev sat i spidsen på en lille pony, for han havde været husar . . . To små spejdere blev resolut kastet i en muddergrøft – så var de negre – og de blev placeret forude med en stor plakate, hvorpå der med fed skrift stod skrevet: „We want to see Baden-Powell“. Så kom resten af holdet, med alt hvad der fandtes af faner, standere og musikinstrumenter – og så skred Danmarks repræsentation med værdighed gennem lejren for at hente den elskede spejderchef. B. P., der altid har kunnet værdsætte en god spøg, satte et stort smil op, da han så den danske procession, og insisterede på straks at komme op i sin bærestol, selv om dette ganske var uden for det noget stive, svenske program.

Med vor helt i den hvide havestol, højt hævet over det menige folk, drog vi sejrstolte tilbage til vore telte.

B. P. blev længe i den danske lejr. Han gav sig god tid.

Mange gange siden, – til internationale konferencer og ved større lejrsamlinger – har jeg haft den store glæde og oplevelse

at være sammen med Baden-Powell, og hver gang fik jeg inspiration og opmuntring med hjem.

Nærmest kom jeg vel B. P. under jamboreen på Ermelunden i 1924, og sent vil jeg glemme, da spejderne fra 32 nationer hyldede ham på stadion med hævede bøgerne, da han blev udråbt til verdensspejderchef. Og så kom regnen. Det skyllede ned som aldrig før, og de drivvåde spejdere skulle alle tilbage til de ligeså våde telte på Ermelundssletten. Det kneb med at holde humøret oppe hos drengene.

Men så lød Baden-Powells smukke, dybe og stærke stemme ud til hver eneste spejderdreng: „Det er let nok at være spejder, når det er godt vejr. Vis nu, at I også kan det, når det regner.“

Rygge blev rankede, og smilet og sangen kom frem, for ingen ville skuffe B. P.

Ellen From Petersen

Hvor er jeg taknemmelig over, at jeg får lov at give en lille blomst til mindekransen, der flettes til Lord Baden-Powells ære.

Vi må så langt tilbage som til 1928, da var der verdenskongres i Ungarn, og jeg havde den glæde at repræsentere Danmarks blå pigespejdere sammen med en fører for de grønne pigespejdere.

Efter 8 dages uafslappede oplevelser i Budapest, rejste vi alle til en lille by, Parad, hvor kongressen skulle være. Selvfølgelig begyndte man med en festbanket, og jeg stod nede i et hjørne af salen sammen med den grønne fører, da kaldte mrs. Mark Kerr på mig, hun var mor til Alice Liddell, som I kender fra de sidste spejderblade, og da jeg kom op til mrs. Mark Kerr, viste det sig, at jeg skulle være Lord B. P.'s borddame med U.S.A.s repræsentant ved hans venstre side.

Alle, der har hørt mig, når jeg besøger troppe og fortæller „spejderminder“, kender historien, da jeg regner den for en af mine dejligste oplevelser. Verdensspejderchefen spurgte mig, om jeg forstod ham, hvortil jeg svarede, at han

var så let at forstå, fordi han brugte korte sætninger og talte til mig, som om jeg var et barn. Han havde været så glad for at være i Danmark i 1924 til jamboreen.

Under festen kom en ung mand hen til os og bad om B. P.s autograf, og B. P. sagde, at det var noget, han aldrig gav, men jeg sagde, at jeg syntes, den unge mand så så bønlig ud, og så skrev B. P. sit navn på papiret.

Under kongressen holdt B. P. en flammende tale for trekloveremblemet, i stedet for, som vi havde det her i Danmark, liljen, fordi vi var begyndt sammen med drenge-spejderne. Jeg husker, at Island havde en hestesko og Holland tre stjerner ved siden af hinanden, som emblem, jeg husker, han sagde bl. a., at i de lande hvor pigespejderne havde trekloveret, var bevægelsen meget mere anerkendt, end i de lande, der havde anden slags emblemer. – Det var mit møde med verdensspejderchefen. I tidligere år, og i årene efter 1928, var jeg også til møder og jamboreer, hvor han var til stede, 1. gang på Foxlease i 1924.

Esther Skjøt-Pedersen

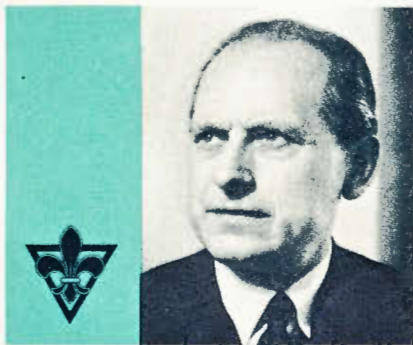
Det var i 1924 på Foxlease, jeg havde den oplevelse at møde de to verdensspejderchefer for første gang. Sammen med et hold KFUK-spejdere, ledet af Henny Esmann og Augusta Frydendahl, var jeg så lykkelig at blive udvalgt til at være med på en britisk, international pigespejderlejr på Foxlease.

Det var min første internationale lejr, derfor står de enkelte oplevelser måske særligt tydeligt for mig. Jeg var troppeassistent og havde som sådan lov til at være med til førersammenkomsterne. Og på vej til det første møde, mødte jeg et nydeligt spejderægtepar, der slog følge med mig og var så ualmindelig venlige og spurgte mig ud, hvor jeg kom fra osv. Bagefter gik det op for mig, hvem jeg havde fulgt med, at det var selveste verdensspejdercheferne, og jeg blev selvfølgelig meget betaget over, at de havde talt til mig, unge fører.

I min dagbog fra lejren, der iøvrigt har autofrafer både af Ladyen, Olga Malkowsky, Polen, Lydia Lidmann og Anni Collan og mange andre kendte navne, står der: „Om aftenen lejrball, hvor Ladyen bød os velkommen, og Sir B. P. talte om venskabet, der skulle sluttes mellem nationerne, og vi skulle undgå vore egne kammerater og holde os til de fremmede.“

Jeg husker endnu, hvilket mægtigt indtryk hans personlighed gjorde på mig, så jeg aldrig siden har glemt dette ene møde og dette lejrball. Mødet med disse to personligheder – og de mange tusinder spejdersøstre fra alle egne af jorden – blev en mægtig inspiration for os til at rejse hjem og lege videre med den store spejderleg til gavn for vore medøstre.

I 1948 var jeg under verdenskonferencen i U.S.A. på besøg hos en af de amerikanske pionerer, mrs. Choate, på hendes landsted. Jeg husker, hun fortalte os, at B. P. havde besøgt dem der. Om aftenen var der „ungt selskab“, hvor B. P.'s voksne børn var med. Da mrs. Choate næste morgen kiggede ned på terrassen, så hun B. P. stiltødt gå og rydde op og samle cigaretstumper op efter de unge. Et lille træk, der viser, at han ikke bare skrev Spejderloven – men praktiserede den.

Gunnar Ipsen

Første gang – ja, det var på Ermelundssletten 1924 – men da mødte han ikke mig! Men det var iøvrigt, da han besøgte den grønne lejr; det gik lidt hurtigt, og jeg greb den gamle korpsfane fra 1912. Den var tung, og jeg kom til at holde den i en så tosset vinkel – som jeg for værdighedens skyld syntes måtte fastholdes, og det kunne mærkes flere dage efter!

Anden gang var han ikke hjemme. Det var i 1927; jeg var i England og medbragte en korpsgave, et meget flot fotoalbum. Det blev overrakt i hjemmet „Pax hill“ i Sydengland og modtaget af Lady B. P. og de to halvstore døtre – B. P. og Peter fiskede i Skotland. Bedst husker jeg en ridetur, som pigerne invi-

(Fortsættes side 22)

Mbogoro'en

Fra B.P.'s egen bog: „Sorte mænd og vilde dyr i Afrika“

Her i januar, medens vi sidder ved morgenmaden på vor solbeskinnede veranda, kan vi få vindruer og morbær, hvis vi har lyst til det, for ikke at tale om paw-paw'er og mangoer og desuden også honning, og det er en ekstra god honning

Hvis man vandrer omkring i omegnen, vil man mange gange se et stykke træ hænge oppe mellem træernes grene.

Disse træstykker er bikuberne her i landet.

Når en indfødt vil have en bikube, fælder han et træ og deler det i stykker på 75 centimeters længde. Derefter udhuler han træstykkerne og brænder en bestemt slags blade inde i dem, for at give dem den rette duft.

Han skærer derefter en gren af for at lave sig en *mbogoro* eller en krog, ved hjælp af hvilken han kan hænge bistadet vandret op i et træ. Han binder det til *mbogoro*'ens gaffelformede ende ved hjælp af den krog, der udgør den anden ende af *mbogoro*en. Hvert bistade er mærket med ejerens særlige kendetegn.

Derefter er det nødvendigt at gennemføre en særlig ceremoni, som skal overtale bierne til at komme og bosætte sig i det udhulede træstykke, samt for at forhindre tyve i at stjæle honningen. Efter at stadet er udrøget med blade, lukkes enderne, og derefter begynder man at fløjte en bestemt melodi for at hidlokke bierne, og tilsidt udstøder man en frygtelig forbandelse mod enhver, der vil vove at røre bistadet. Enhver indfødt ved, at et bistade har en sådan forbandelse hængende på sig, og vil ikke vove så meget som at røre det.

Mr. Leakey, som har beskrevet denne „biavl“ i sin bog „White African“, fortæller, at han ikke troede meget på denne fløjten og hængte derfor sit bistade op ved siden af fem andre, som havde været hele ceremonien igennem.

Alle hans indfødte venner lo af ham og sagde, at han aldrig ville få bier til at komme i det stade.

Og det skete virkelig, som de havde sagt. I løbet af få uger var de fem bistader fyldt med bier, medens hans eget forblev tomt.

Så bestemte han sig til at bruge den gammeldags engelske metode, i løbet af nogle dage havde han fanget en bisværme og puttet den

ind i sin kube. Næste dag sagde sværmen farvel og fløj ud af den igen.

De indfødte sagde: „Det sagde vi jo til dig!“

Så endelig besluttede mr. Leakey sig til at lade fløjteceremonien foretage, og allerede den næste dag kom der en bisværme og tog hans kube i besiddelse.

Så nu ved enhver af jer, der er biavlere, hvordan I skal få bierne til at komme til jeres kube. I skal bare fløjte, men naturligvis må det være den rigtige melodi, men hvordan den er, må guderne vide!

Men nu ved du i hvert fald, hvad en *mbogoro* er.

Disse hule træbikuber bruges over hele Sydøstafrika.

Engang så jeg et egern hoppe omkring i et træ. En indfødt dreng sagde til mig: „Den fyr vil jeg have fat i“, og idet han stak sin økse i sit bælte, begyndte han at klatre op i træet. „Ok, din lille klovn“, tænkte jeg, „du vil aldrig så meget som komme i nærheden af det livlige lille bæst.“ Men jeg havde slet ikke lagt mærke til, at der var et gammelt, tomt bistade mellem grenene. Det vidste imidlertid drengen, og han vidste åbenbart også, hvad det kunne bruges til. Da hr. egern opdagede, at han blev jaget, sprang han fra gren til gren, og tilsidt hoppede han med et vældigt sæt ind i det tomme bistade.

Drengen sprang hurtigt til og stoppede hullet til, således at egernet ikke kunne komme ud, og klatrede lidt efter ned fra træet med bikuben og sin fange.

I Londons Buckingham Palace Road (eller B-P Road!) ligger der et museum for spejderbevægelsen. „Det er da noget underligt noget“, vil de fleste sikkert sige, for med ordet museum forbinder de noget støvet og dødt, noget som er aldeles uden liv, og som derfor danner den stærkest mulige modsætning til spejderbevægelsen, der tæller ca. 10 millioner sprællevende piger og drenge jorden over og er så livskraftig som nogensinde.

Men hvad om du fulgte med indenfor i „B-P Room“? Så skal jeg sikkert kunne præsentere dig for ting, som vil få dig til at spærre øjnene op og håbe på en tur til London, så du snarest muligt selv kan få lejlighed til at gå på jagt efter mærkværdige ting fra B-P's lange, lykkelige liv.

Fra dåbsgaven til Ashantikongernes ligkiste og Mafekings søndags flag

Selv om B-P var en stor mand; har også han været lille engang, og i en montre finder vi hans dåbsgave, et spisesæt af

Her er nok at kigge på, bl. a. nogle af B-P's ordner og til højre en avisløbeseddel med dagens sensation: undsætning af Mafeking (efter den lange belejring).

holdet skal jeg kun lige nævne den første sætning, der jo blev ledetråden for Roberts senere liv: „Jeg skal gøre alle stakels og fattige mennesker lykkelige og altid bede til Gud“.

Senere kom B-P på Charterhouse kostskole, og et ris fra skolen minder om, at den begavede Robert ikke stod på lige god fod med alle sine lærere!

Efter skoletiden begyndte officersuddannelsen, og du vil finde sære ting både fra tiden i Indien og i Afrika, f. eks. et kaffer-„piano“, Ashantikongernes ligkiste og en fetisch, skænket til „Mh'lalapawzi“, hvilket som bekendt betyder „manden, der lagde sig ned for at skyde“, og som var et af de mange tilnavne, de indfødte i Afrika gav ham. Her er også tre menneskefigurer udskåret i træ, tabu-statuetter, hvorom en seddel med B-P's egen hånd-

På besøg i Baden-Powell stuen

det dyreste sølv og med navnet indgraveret. At det var et fremmeligt barn, der fødtes den 22. februar 1857, får vi indtryk af, når vi ser, hvad den lille Robert skrev i en alder af kun 8 år; på et gulnet stykke papir fra 1865 står som overskrift: „Laws for me when I am old“, (Love for mig, når jeg bliver gammel), og af ind-

I år 1900 oprettede og organiserede B-P det sydafrikanske politikorps; dette var korpsets første tromme.

skrift forklarer: „Hvis du ser en af disse anbragt på din sti, betyder det 'Gå tilbage' eller 'Hold dig væk'; hvis du fortsætter alligevel, vil du blive dræbt eller i det mindste blive udsat for frygtelige pinsler.“

Du har sikkert hørt om den 217 dage lange belejring af Mafeking under Boerkrigen i Sydafrika, hvor B-P var byens kommandant. Her vil du bl.a. se løbesedler, særlige frimærker med billede af Baden-Powell og en cykelordonnans (B-P blev temmelig forfærdet, da han så sig afbildet – det var jo næsten majestætsfornærmelse at fremstille et frimærke uden dronning Victorias billede!). Ligeledes fra Mafeking ser vi seletøjet fra B-P's hest samt byens søndags flag; om søndagen hvilede krigen, men fra mandag til lørdag måtte man nøjes med et flag, der kun var en fjerdedel så stort, for at det ikke skulle tiltrække fjendens ild.

De første år af „mit andet liv“

Og så, på et tidspunkt da en strålende militær karriere stod åben for den unge, sagde han alt dette farvel og begyndte 50 år gammel på det, han selv har kaldt „mit andet liv“, og som kom til at få langt større betydning for menneskeheden end hans indsats som soldat.

Det begyndte med forsøgslejren på Brownsea Island i 1907. Her er billeder

fra lejren, B-P's spejderstav og hans vældige skuldersløjfe pryder væggen, og der ser du „harpunen“, der benyttedes ved hvalfangster.

Spejderbogen, den berømte „Scouting for Boys“, udkom for første gang i 1908, i seks hefter. Selvfølgelig er her en komplet samling af denne første udgave, der nu er meget sjælden og eftertragtet, skønt den kom i et stort oplag. Bogen har nu nået den 25. udgave og er næst efter bibelen den bog, der er udkommet i flest eksemplarer og oversat til flest sprog.

De engelske spejders hjælpeindsats under de to verdenskrige får man indblik i gennem billeder og medaljer, og fra standere fra rovertroppe, der opstod inden for hæren, flåden og RAF, hvorsomhelst på kloden gamle spejdere fandt sammen.

Storkorsridder Robert Smyth Stevenson Baden-Powell, Lord of Gilwell

En hel stor montre rummer verdensspejderchefens talrige medaljer og ordner, deriblandt hele 19 ridderordner. Mr. Attril, der passer samlingerne, fortalte mig, at allerstørst pris sætter man på B-P's Storkors af Dannebrogordenen, fordi man har fået den danske konges specielle tilladelse til at beholde ordenen, altså ikke tilbagesende den efter indehaverens død, således som det ellers er

reglen med denne orden. I glas og ramme ved siden af ses brevet, der giver tilladelsen!

Tæt ved ligger B-P's spejderhat, hvis skygge er fastspændt i en fiks, hjemmelavet ramme, så den holdt sig plan, når hatten ikke brugtes – var det forresten ikke en idé til efterfølgelse?

Med højre og venstre hånd på én gang!

I et hjørne finder vi en montre med enkelte af B-P's „tegnerier“. Når han var til møder, havde han for vane, mens han sad og lyttede, at kradse de sjoveste små skitser og kunstfærdige kruseduller ned på papirstumper som han tilfældigvis havde ved hånden. Disse tegninger lavede han enten med venstre eller højre hånd, eller nu og da frembragte han *to* forskellige tegninger samtidigt (hvilket skal være meget, meget vanskeligt – prøv blot!). Efter møderne, når han var gået, søgte de, der havde været til stede, uvægerligt at sikre sig dagens „høst“, og det har faktisk været en besværlig opgave

i London

Denne imponerende søvelefant var en gave fra de indiske spejdere i anledning af deres første korpslejr i 1937 og Baden-Powells 80 års fødselsdag samme år.

at fremskaffe de her viste krusedulletegninger til samlingen.

Ovenover vil du finde enkelte af tegneren Baden-Powells næsten utallige illustrationer til forfatteren Baden-Powells bøger og artikler, og her hænger også alle hans selvtegnede julekort fra 1906

til 1940. Tæt ved ser vi fire af de smukke akvareller, han malede i de sidste år af sit lange liv. De er alle fra Kenya i Østafrika, og den tidligste af dem er malet, da B-P var 81 år gammel.

Og endelig er der så det ulveungeflag, der dækkede B-P's kiste på hans sidste rejse til graven i Kenya en januardag i 1941 ...

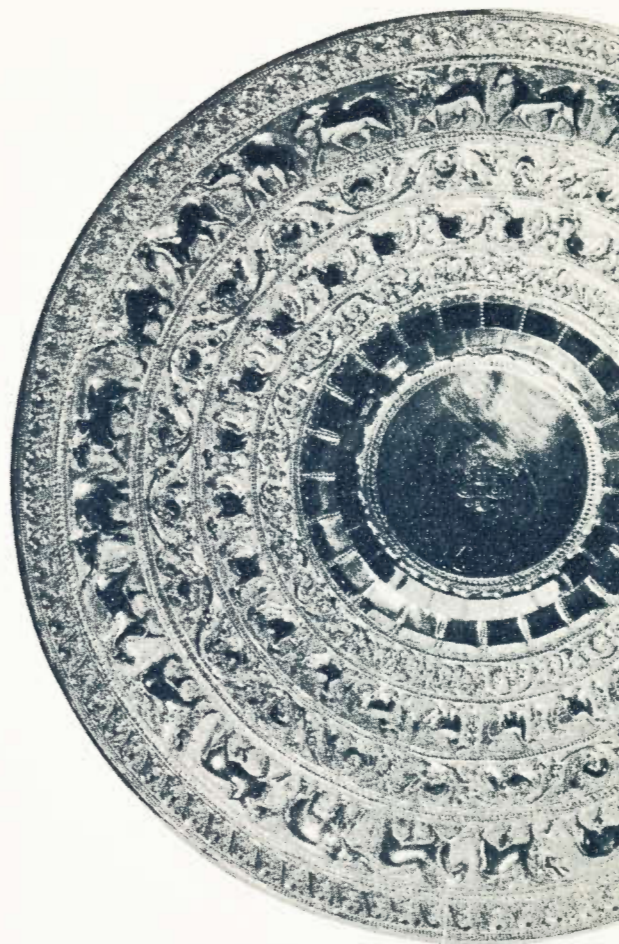
Gaver i guld, sølv, elfenben – og flint!

Gennem hele sit „andet liv“ modtog Baden-Powell naturligvis et væld af gaver fra spejdere rundt om i hele verden. Jeg tror ikke, du kan nævne et eneste land, hvorfra der ikke findes en eller flere gaver og trofæer. Hvis du nogensinde har hørt om Dan Beard, der nærmest var en levende udgave af Cooper's „Læderstrømpe“ (og sikkert i højere grad end Davy Crockett fortjente betegnelsen „præriens bedste mand“!), vil du med ærefrygt betragte den hjorteskindstrøje for „The Brotherhood of He-men“, som Dan før sin død skænkede B-P. Fra Indien stammer en 40 cm høj søvelefant, der står på en marmorsokkel og er beslået med det pure guld. Fra Kina, en vidunderlig smuk model i elfenben af Sun-Yat-Sen's grav og fra Japan et håndlavet sværd prydet med figurer – det ville få enhver etnograf til at slikke sig om munden; fra Danmark, bl. a. en vase i kongeligt porcelæn og en meget fin flintedolk fra stenalderen osv., osv.

Her findes også et par af de oprindelige træperler fra Dinizulu's halsbånd. Disse perlers historie er i korthed: Under kampene i Zululand i Sydafrika blev B-P taget til fange af zuluerne; men tværtimod al fornuft, lykkedes det ham at overtale dem til at overgive sig. Den mægtige høvding, Dinizulu, bar et halsbånd med ca. 300 træperler, og under forhandlingerne bød B-P sin modstander ind i sit telt, og ingen ved, hvad de to talte om; men da de kom ud igen, var halsbåndet i B-P's eje. Da han mange år senere tilrettelagde den internationale Gilwell træning for spejderførere, bestemte han, at en fører, der har gennemgået Gilwellprøven, altid – når han er i uniform – bærer to kopier af disse perler om halsen i en lædersnøre; denne har også sin særlige historie, som imidlertid kun Gilwellspejdere må kende, og som de får fortalt ved optagelsen i Gilwelltroppen eller -flokken. De ægte perler bæres kun af dem, der rundt om i landene er ledere af Gilwelltræningen, og et par af dem hænger altså her i „B-P Room“!

Kig inden for, når du næste gang kommer til London!

Mens jeg opholdt mig i B-P museet, var der hele tiden et livligt rykind af spejdere, flest selvfølgelig fra Storbritanien, men også adskillige fra både euro-

Dette pragtfulde sølvskjold, der har en diameter på 60 cm, stammer fra Ceylon. Hver eneste af landets ulveunger og spejdere samlede ind til det.

pæiske og oversøiske lande, således både to indiske og en afrikansk spejder fra Nigeria. Iøvrigt skal jeg hilse fra mr. Attil og sige, at også *du* er hjerteligt velkommen, hvis din vej en gang fører dig til London.

Når jeg nu bagefter tænker tilbage på mit besøg i „B-P Room“, er det imidlertid slet ikke alle de brogede ting og flotte trofæer, jeg først og fremmest mindes. Det, jeg utvivlsomt vil huske længst fra dette rum, hvor vor gamle chef under sine besøg i London plejede at holde sine mange møder med mennesker fra alle kanter af jordkloden, er stedets hele ånd og atmosfære. Ligesom man samler en mosaik af mange små brikker, således bidrager her hver eneste ting – stor eller lille, betydningsfuld, eller overset – til at forme billedet af en mand, af en personlighed, der var lige stor som soldat, som skribent, som kunstner, som spejderchef – og som *menneske*. Her står man ved spejderbevægelsens arnested, og det kan med rette siges, at intetsteds taler B-P's ånd og virke stærkere til os end her.

Og den tale er god at lytte til.

Torben Wolff.

Budskab fra verdenspigespjederchefen

Jeg er meget glad for at få lejlighed til at sende alle drenge- og pigespjedere i Danmark en speciel hilsen på dette meget vigtige tidspunkt i deres bevægelses historie, for nu i 1957 passerer vi en milesten, som spiller en stor rolle for os.

Hvis det ikke betyder noget for os, må der være noget galt med vort medlemskab i denne verdensomspændende bevægelse, som omfatter så mange lande, og af hvilken I alle sammen i Danmark udgør en vigtig del.

For vi fejrer alle sammen i Danmark 100-årsdagen for spejdersportens grundlæggelse, og i årene, der kommer, når I bliver ældre, vil I huske det år og være stolte af, at I var i stand til at gøre noget specielt for at fejre spejderbevægelsens grundlæggers fødsel og samtidigt jeres egen spejderbevægelsens fødsel.

For det er ikke alene et hundredår, vi går ind i, fordi han blev født i 1857, men det er også en 50-årsdag, fordi den første spejderlejr blev holdt i 1907.

Er det ikke særligt spændende, at der på den måde bliver et dobbelt jubilæum? Hele spejderbevægelsens historie er præget af spænding og eventyr, det er jeg sikker på, at I har erfaret på den ene eller anden måde.

For mig har den selvfølgelig været spændende, fordi jeg mødte B.-P. ved et tilfælde på et skib, og vi kom til at holde af hinanden og blev gift samme år, og det var spændende for os to.

Men der var også en vidunderlig spænding ved starten af spejderbevægelsen, for skønt han var sikker på, at hans idéer var gode nok, vidste han ikke, at I alle sammen, og at drenge i alle lande kunne lide at leve spejderlivet, og det var en stor opmuntring for ham, at I befandt jer deri som fisk i vandet, som man siger.

Og de danske spejdere var nogle af de første, han besøgte, så langt tilbage som i 1911. Han var meget glad for besøget, og da han kørte gennem Københavns gader, kom han pludselig til en lang allé af krydsede spejderstave, der blev holdt op over hans hovede af drengespjedere på den ene side og pigespjedere på den anden, mens bilen kørte igennem.

Det gjorde ham meget glad, for det havde han aldrig oplevet før, og han tegnede en lille skitse af det i sin dagbog og skrev nedenunder:

„De københavnske spejdere gav en opvisning til ære for mig, tyve troppe mødte frem og lavede opvisninger, idet hver eneste trop lavede noget specielt. Det gjorde de godt, og jeg var særlig imponeret af deres madlavning!

Der var også to flinke pigespjedertruppe med ved opvisningen, og de lavede også mad!

Jeg var letsindig nok til at begynde at smage på maden, og da jeg havde gjort det eet sted, måtte jeg blive ved, så da jeg kom til den officielle middag om aftenen, var jeg allerede så stopmæt, at jeg overhovedet ikke kunne spise noget!“

Ja, det ligger mange år tilbage, i bevægelsens tidlige barndom, og I har udrettet store ting siden da, flere gange fordoblet jeres styrketal og er vokset i styrke og dygtighed år for år.

Vel er jeres land et af de mindste i udstrækning, men det er et af de største med hensyn til spejderantal, for i Danmark er der flere spejdere i forhold til befolkningstallet end i noget andet land her på jorden.

På det område står I øverst på listen, og det kan I være stolte af, men jeg tvivler heller ikke om, efter hvad jeg kender til jeres historie og til jeres folk, at jeres spejdermæssige dygtighed også er stor.

Er den det? Vil I love mig, at I, fordi spejderbevægelsens grundlægger – min mand – han, som I kendte under navnet „B.-P.“ – flere gange kom til Danmark, vil fejre hans 100-årsdag ved stadig at vokse i både dygtighed og i styrketal i løbet af 1957.

Han elskede jeres land, Han beundrede det danske folk. Han interesserede sig for, hvordan I fulgte hans program for spejderarbejdet, og derfor håber jeg, at I vil fortsætte med at lege legen med bedre og bedre resultater hele tiden, og også få masser af glæder og opmuntring derved.

OLAVE BADEN-POWELL
Verdenspigespjederchef

Sådan var Baden-Powell

(Fortsat fra side 11)

Jeg vil ønske, at I alle vil gemme jamboreemærket, I bærer på jeres spejderdragt. Det vil altid minde jer om spejderloven og den dejlige tid, vi har haft sammen her i Holland. Det vil hjælpe jer til at være rustet til at gennemføre spejderloven i hele livet og til at udbrede vore spejderidealer, den gode vilje og den fremstrakte, kammeratlige hånd mod alle, vi møder. Mit bud til jer er at sprede venskab og gensidig forståelse ud over hele verden.

Farvel – og Gud velsigne jer alle.“

Ved årsskiftet til 1939 sejlede Baden-Powell til Østafrika som en syg mand. 60 års overarbejde begyndte at gøre sig gældende. Han slog sig ned i Nyeri i Kenya, i håb om at blive rask i det gode klima og rejse hjem til England igen. Men hans læge „afslørede“ et hjerte som var blevet træt og et dårligt øje og sagde: „De har bare at blive her. Hans ord blev yderligere håndhævet af Hitler og hans krig, og „Hun-som-må-adlydes“ var af samme mening.“

I de kommende måneder her i Kenya fik han forståelsen af, at hans liv nærmede sig sin afslutning, og da 1940 går

på hæld, tog hans sygdom en alvorlig vending, langsomt ebbede kræfterne ud, og i begyndelsen af det nye år, den 8. januar 1941, døde han næsten 84 år gammel.

Baden-Powell skulle have været begravet i Westminster Abbey. Hans sidste hvilested ville være blevet mellem den ukendte soldats grav og David Livingstones. Men krigen gjorde det umuligt. I stedet blev han begravet på den lille kirkegård i Nyeri, der på to sider er skærmet af træer, mens de andre to sider er åbne som et vindue med udsigt til dale og højdedrag og Mount Kenyas sneklædte top.

I den engelske radio holdt en af Baden-Powells ældste og trofaste medarbejdere i spejderbevægelsen, lige fra den første lejr i 1907, Sir Percy Ewerett, en mindetale, der sluttede således: „Jeg ved, at han ikke ønsker, vi skal sørge over, at han er gået bort, men hellere tænke med glæde og fortrøstning på den lykke, han har bragt i millioner af unge menneskers liv hele verden over og huske, at han har efterladt sig en livsvejledning til gavn for os og de millioner, som vil følge os.“

Hans indflydelse på verdens ungdom kan aldrig dø. E. Th. Bjørn.

... som jeg mødte ham

(Fortsat fra side 17)

terede mig på, og de morede sig med at sætte rigtig fart på for at få mig mør. Det lykkedes ikke – man var ung og havde nylig været ved rytteriet!

Næste år var ved Stockholm i den svenske korpsolejr „Jublo“. Trods alderen tog vor gamle chef hele turen rundt blandt 5-6000 spejdere. Danskerlejren var en af de sidste, og Wilson (B. P.s „nurse“, sagde han selv) var bekymret. Så hittede vi på at surre en havestol på to lange spær, og med en snes granvoksne spejdere rigget til som vildmænd, at bære ham gennem byen. Den var han mægtig med på, Wilson var tilfreds – men undertegnede temmelig nervøs for surringerne, jeg havde foretaget med spejderhalstorklæder!

Så var der Birkenhead-jamboreen 1929, – der var meget, men lad mig nævne to ting: gentagelsen af de 1200 danske spejders gymnastikopvisning, da B. P. kaldte Ove Holm og mig op i „the royal box“ for at takke os, fordi holdet udsatte afrejsen en dag, for at opfylde B. P.s ønske om – som eneste land i verden – at gentage opvisningen. Og „mudder-

jamboreen“s B. P.-besøg i den danske lejr, med overrækkelsen af to lurere til den beredne chef, som kun på hesteryg havde mulighed for at komme lejren rundt i 10-15 cm oplødt ler.

Og endelig, blandt B. P.-minderne „World rover moot“ 1931 i Kandersteg, da han, gennem mig, takkede danske K.F.U.M.-spejdere, for det syn på voksne spejdere i samfundets tjeneste, der da blev udtrykt fra vor side.

Hans inspiration, hans personligheds styrke, hans genialitet, var vidunderlig.

... vi surrede en havestol på to lange spær.

TO EFTERLADTE BREVE

EFTER B-P's DOD BLEV DISSE TO BREVE FUNDET BLANDT HANS EFTERLADENSKABER

TIL DRENGESPEJDERNE

Kære spejdere! Hvis I har set skuespillet *Peter Pan*, husker I nok, hvordan sørøverkaptajnen hele tiden har travlt med sin sidste tale, for han var bange for, at når han virkelig skulle dø, ville han ikke få tid til at få den afleveret. Sådan omtrent har jeg det også. Selv om jeg ikke er døende netop nu, dør jeg nok en af de nærmeste dage, og jeg vil gerne sende jer et par ord til afsked.

Husk på, det er det sidste, I nogensinde vil høre fra mig. Tænk derfor alvorligt over det.

Mit liv har været ualmindeligt lykkeligt, og jeg ønsker, at hyr eneste af jer må opleve lige så lykkeligt et liv.

Jeg tror, at Gud satte os ind i denne verden, for at vi skulle blive lykkelige og glæde os over livet. Lykke har intet at gøre med rigdom eller med en fin karriere eller med et liv i nydelse. Et skridt i den rigtige retning er det, at du som dreng sørger for at blive sund og stærk, så du kan *gøre*

gavn og derved blive glad og tilfreds i livet, når du bliver voksen.

Lær naturen at kende, og du vil undres over skabningens mangfoldighed og opdage, hvor meget rigt og skønt og vidunderligt, Gud har skabt, for at du kan glæde dig over det. Livet afhænger ikke så meget af, hvordan man har det, som af, hvordan man ta'r det. Se på det lyse i tilværelsen og ikke altid på det triste.

Men den virkelige måde at blive lykkelig på, er at gøre andre mennesker lykkelige. Prøv på at efterlade denne verden en lille smule bedre, end du fandt den. Og når din sidste stund en gang kommer, kan du dø lykkelig i bevidstheden om, at du i hvert fald ikke har spildt dit liv, men *gjort dit bedste*. Jeg siger: vær beredt til at leve lykkelig og til at dø lykkelig – hold altid dit spejderløfte – også når du ikke er dreng mere – måtte Gud hjælpe dig dertil.

Din ven Baden-Powell

TIL PIGESPEJDERNE

Kære pigespejdere! Dette er bare et par afskedsord til jer – de sidste, I vil få fra mig. Det er blot for at minde jer om, at jeres opgave i livet er at være lykkelige og at gøre andre lykkelige. Det lyder svært ligetil – ikke? I begynder med at bringe andre glæde ved at være venlige og gode imod dem. Du behøver ikke at spekulere så meget på selv at blive lykkelig, for du vil snart opdage, at det kommer ganske af sig selv. Senere hen, når du får dit eget hjem, kan du gøre din mand lykkelig ved at skabe et lyst og muntert hjem for ham. Hvis alle hjem var lyse og glade, ville der være færre restauranter og beværtninger, og mændene ville ikke bryde sig om at komme der, men hellere være hjemme. Måske betyder det hårdt arbejde for dig, men det lønner sig. Og hvis du holder dine børn rene og sunde og stærke og altid beskæftigede med gode interesser, bliver det lykkelige og glade børn, der elsker deres forældre. Intet kan være en større glæde for dig end et barn, der holder af dig. Jeg tror bestemt, det er Guds mening, at vi skal være glade og lykkelige i dette liv. Han har givet os en verden at leve i, som er fyldt med skønne og vidunderlige ting, og han har givet os øjne til at se med, men også ånd og forstand til at fatte det altsammen, om vi blot forstår at se rigtigt på tingene. Vi kan glæde os over solskinnets og over en pragtfuld udsigt. Vi kan nyde blomsternes skønhed. Med undren ser vi, hvordan det lille frø bliver til en plante, der får blom-

ster, som – når den tid kommer – skaber nye planter og nye blomster, inden de selv dør. For selv om planterne dør ligesom menneskene, dør slægten ikke ud, men nye planter og nye mennesker bliver født og vokser op som et led i skaberens plan. Derfor, ser I, er I kvinder på to måder Guds udvalgte tjenere: for det første skal I fortsætte slægten ved at sætte børn i verden i stedet for de generationer, der dør. For det andet skal I sprede lykke i verden ved at skabe lykkelige hjem og ved selv at være muntre og gode kammerater for jeres mænd og børn. Her ligger den store opgave for pigespejdere. At være „kammerat“, det vil sige at være interesseret i din mands arbejde og tage del i hans interesser, at støtte ham med din sympati og hjælpe ham med gode råd. Og når du opdrager dine børn, skal du udvikle og styrke deres forstand og deres karakter på samme måde, som du tager dig af deres krop og deres helbred, og de vil blive nyttige mennesker, der kan glæde sig over tilværelsen. Når du på denne måde spreder lys og lykke omkring dig, vil belønningen blive din mands og dine børns dybe hengivenhed og kærlighed, og noget bedre findes ikke. Du vil opdage, at himmelen ikke er et lykkeland oppe i skyerne, efter at du er død, men at himmelen *er* i denne verden og her *nu* i dit eget hjem. Bring derfor glæde til andre, og du vil selv blive lykkelig. Og det er netop, hvad Gud ønsker af dig.

Gud være med jer!

Robert Baden-Powell
CHIEF-SCOUT

INDHOLD

B-P ord 2

Danske Spejdere 3

Af Hendes Majestæt
dronning Ingrid

Brownsea lejren 4

Message from the
world chief guide 5

Af Lady
Olave Baden-Powell

Robert Baden-Powell
som tegner 6

Af Gotfred Mortensen

Sådan var Baden-
Powell 8

Af E. Th. Bjørn

Kort over B-P's
rejser 12

Af Thora Lund

... som jeg mødte ham 14

Mbogoro'en 17

Fotomontage 18

Af
E. Ellegaard Frederiksen

På besøg i Baden-
Powell stuen 20

Af Torben Wolff

To efterladte breve 23

Udgivet af:
Det Danske Spejderkorps,
KFUM-Spejderne i Dan-
mark, Det Danske Pige-
spejderkorps og KFUK-
Spejderne i Danmark.

Redaktionsudvalg:
Annesofie Hermann,
Gudrun Due Jensen,
Tage Kampmann og
Jørgen B. Skotte Hansen
(ansvarshavende).

For- og bagside af
Eva-Maria.

Tryk:
Egmont H. Petersen,
kgl. Hofbogtrykkeri,
København.

